

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **V. B.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem AK Hradec Králové, Šafaříkova 666/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2015, čj. OAM-688/ZA-ZA02-ZA15-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl včasnou žalobou rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako **nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu**. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se **zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona**, když správní orgán **v třetím výroku shledal za stát, příslušný k posouzení podané žádosti** podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), **Maďarsko**.

V žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu je nezákonné, nepřezkoumatelné pro vady řízení. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, řízení proběhlo jednostranně a bylo neobjektivní. Žalovaný dle přesvědčení žalobce porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů, rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno a zákon chybně vyložen. V doplnění žaloby pak žalobce uvedl, že správní orgán rozhodoval čistě formálně, aniž by se opravdově zabýval tím, zda v Maďarsku proběhne korektní azylové řízení, zda Maďarsko plní své povinnosti, plynoucí z Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, žalobce je přesvědčen, že tomu tak není, odkázal na internetové stránky a následující články: Maďarsko poskytne uprchlíkům 100 autobusů, odvezou je k hranicím s Rakouskem – 4. 9. 2015, Uprchlíci: Maďarsko se s tím ne... nemaže, slušně řečeno. Obrazem i slovem o vzbouření proti kvótám, které už má následky – 11. 6. 2015, Mluvčí OSN: Maďarsko porušuje mezinárodní právo. Státy mají povinnost přijímat uprchlíky – 18. 9. 2015, Maďarsko porušuje lidská práva uprchlíků a Maďarsko dneškem zpřísnilo azylové řízení – 1. 8. 2015. Nouzová situace, způsobená náhlým přílivem uprchlíků do Maďarska, vystavuje jeho azylový systém a jeho zdroje značnému napětí, i proto EK navrhla Rozhodnutí rady, kterým se stanoví dočasná opatření v oblasti mezinárodní ochrany ve prospěch Itálie, Řecka a Maďarska (dne 9. 9. 2015 COM(2015) 451 final 2015/0209 NLE). Podstatou je, že členské státy v pravidelných intervalech oznámí počet žadatelů, kteří mohou být relokováni na jejich území, na tomto základě pak Itálie, Řecko a Maďarsko za pomoci úřadu EASO a případně styčných úředníků členských států určí jednotlivé žadatele, kteří by mohli být relokováni do těchto dalších členských států. Tedy ulehčení azylovému systému Maďarska tak, že tímto relokačním opatřením dojde ke spravedlivému sdílení zátěže mezi Itálií, Řeckem a Maďarskem na jedné straně a dalšími členskými státy na straně druhé. Dá se tedy předpokládat, že přetížené Maďarsko nechá žalobce alokovat do jiného členského státu, což může být i Česká republika. Žalobce tedy vytýká žalovanému, že výše uvedenou situaci nezohlednil a přemístěním žalobce do Maďarska k řízení dojde k poškození jeho práv, neboť s ohledem na výše popsané nelze očekávat korektní azylové řízení, tedy i realizaci práva na spravedlivý proces. O to více, že žalobce pochází z Ukrajiny, kde v současné době probíhá ozbrojený konflikt. Žalobce žádal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, soud, zejména s ohledem na jeho žádost o osobní účast při jednání, žádosti vyhověl usnesením ze dne 4. 11. 2015.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 26. 11. 2015 plyne, že žalovaný s námitkami nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jeho výpověď, přiložené fotokopie dokumentů a samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že v řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán se zabýval všemi fakty, které žalobce v průběhu řízení uvedl, měl dostatečné množství podkladů a zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tak, aby mohl předmětné rozhodnutí vydat. Z obsahu spisových materiálů a napadeného rozhodnutí vyplývá, že v daném případě je Maďarská republika jednoznačně zemí příslušnou projednat a rozhodnout žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž země sama dne 26. 8. 2015 uznala svou příslušnost k posouzení dané žádosti. Žalovaný vycházel z ustanovení přímo aplikovatelného bezprostředně

závazného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení dospěl k prokázanému závěru, že v daném případě je k řízení příslušná Maďarská republika, v souladu s čl. 18 cit. nařízení. Z obsahu rozhodnutí je rovněž zřejmé, že žalovaný provedl ve věci dostačující dokazování a věc žalobce posuzoval ve vztahu k příslušným článkům Nařízení Evropského parlamentu a Rady, rozhodnutí je také podloženo logickými a právními úvahami a je řádně odůvodněno. Žalobci v Maďarsku nehrozí žádné mučení, trestání, nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu, Maďarská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy EU, ročně v zemi požádá o ochranu tisíce uprchlíků, což jistě nesvědčí o obavách cizinců z tamního azylového systému. Závěrem pak žalovaný konstatuje, že tzv. Dublinské řízení je v podstatě řízení, řešící pouze příslušnost konkrétního státu, který bude provádět v jednotlivé věci azylovou proceduru a takto by k tomu mělo být přistupováno, přičemž Maďarská republika svou příslušnost k dalšímu řízení uznala. V neposlední řadě žalovaný konstatuje, že je pravdou, že v posledních měsících přešlo na území Maďarska ze Srbské republiky desetitisíce migrantů, pro které však bylo Maďarsko pouze tranzitní zemí při jejich cestě dále do zemí západní Evropy, především do Rakouska, následně SRN a Švédska. Z tohoto důvodu se počty migrantů v současné době pravidelně rychle snižují, po výstavbě hraničního plotu se Srbskem a Chorvatskem se situace v Maďarské republice uklidnila a bezbřehý příliv migrantů do této země již ustal. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní státní orgány, nevládní organizace či další instituce. Správní orgán je přesvědčen, že neporušil žádná ustanovení zákona o azylu či správního řádu, případně mezinárodní závazky ČR, navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 7. 3. 2016 zástupce žalobce uvedl, že žalobce považuje za podstatné, aby jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla posouzena v České republice, postupem žalovaného se cítí poškozen, vzhledem k celkové situaci v Maďarsku by nemohl ve věci svých práv očekávat korektní řízení. Žalobce sám pak uvedl, že v současné situaci má jeho bývalá manželka zdejší trvalý pobyt, byla by ráda, aby do ČR mohly přijet děti, za této situace by měl mít i on možnost se s nimi běžněji vídat. V nejbližší době by děti měly přijet na dovolenou. V Maďarsku je problém, má tam též své známé, u nichž se řešil azyl, ale byly s tím velké problémy a k ničemu to nevedlo. O zákonu o pobytu cizinců ví, problém však je, že česká víza nejsou na Ukrajině k mání, těžko se získávají, jediná možnost, jak přijet do ČR, je v poslední době prostřednictvím víza Polsko či Maďarsko. On byl pět let vojákem z povolání, na Ukrajině nyní probíhá sedmá mobilizace, toto je důvod, kterého se obává, byl by jistě odveden a v daném sporu není za co bojovat. Maďarsko se odmítá řádně zabývat podanými žádostmi uprchlíků, naopak se snaží pomoci jim zem opustit do vnitrozemí Evropy. Žalobce se proto obává, že jeho žádost by nebyla řádně posouzena, je v této souvislosti přesvědčen, že ochrana základních práv člověka a jeho práva na spravedlivý proces by měla stát nad smluvními závazky státu. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradu nákladů řízení účtuje jízdné autobusem z Domažlic a zpět při ceně jedné cesty 259,- Kč. Pověřený pracovník žalovaného připomněl, že správní orgán nemohl

hodnotit žalobu jinak než jako nedůvodnou, jeho povinností bylo respektovat zásady mezinárodních smluv, konkrétně Dublin III, v tomto smyslu bylo i ve věci rozhodnuto. Lidsky lze jistě důvody žalobce pochopit, správní orgán však musí respektovat zákony a mezinárodní smlouvy, ve věci žalobce nejsou azylově relevantní důvody dány. Žalovaný monitoruje situaci velmi pozorně a podrobně, nejenom v Maďarsku, ale i v dalších zemích. Státoobčanská povinnost, o níž žalobce hovořil, existuje nejen v ČR a na Ukrajině, i v jiných zemích, i s tím, že žalobce byl vojákem z povolání. Žaloba je nedůvodná, je navrhováno její zamítnutí, náklady řízení správní orgán neúčtuje.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla v ČR podána dne 13. 8. 2015, žalobce uvedl, že je narozen 26. 2. 1971, je státním občanem Ukrajiny, téže národnosti. Je rozvedený, rodiče již zemřeli, na Ukrajině žijí dvě dcery a bývalá manželka v ČR. Žalobce pobýval na Ukrajině do r. 1997, poté pobýval do r. 2005 v ČR, další 2 roky opět na Ukrajině, v letech 2007 – 2013 v Rusku. Do září 2014 na Ukrajině, 4 měsíce v Polsku, 3 měsíce na Ukrajině a od 15/5 2015 žije v ČR. Dále žalobce uvedl, že je řecko-katolického vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, má středoškolské vzdělání, povoláním je kuchař a sloužil jako voják z povolání. Pracoval jako zedník, svářeč. Na Ukrajině vlastní dům a pozemek. Z vlasti odjel, protože obdržel 2 povolávací rozkazy. Měl maďarské vízum, chce ale zůstat v ČR a pracovat zde, nechce bojovat. V r. 2005 byla jeho žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Krajský soud přezkoumal po projednání věci napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2015 odkazuje na čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dle něhož členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Žalovaný dále cituje znění čl. 8, pojednávající o žadateli – nezletilé osobě, znění čl. 9, odkazující na rodinného příslušníka žadatele, jako osoby požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, dále znění čl. 10, který pojednává o rodinném příslušníkovi žadatele, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný dále cituje znění čl. 11, zabývajícího se situací několika rodinných příslušníků či svobodných nezletilých sourozenců a uvádí, že tyto články na situaci žalobce aplikovat nelze. Cituje pak znění čl. 12, upravujícího situaci žadatele – držitele platného povolení k pobytu, dle tohoto článku, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu

příslušný členský stát, který toto povolení vydal. **Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil**, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Následně ve svém rozhodnutí správní orgán konstatuje, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce vyplývá, že žalobce byl dne, kdy požádal o mezinárodní ochranu v České republice – 10. 8. 2015, držitelem krátkodobého schengenského víza, vydaného Maďarskem dne 4. 5. 2015, s 90 dny pobytu a platností ode dne 7. 5. 2015 do 6. 5. 2016. V daném případě je proto, s ohledem na výše citované ustanovení čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, nutné aplikovat kritérium, dané tímto článkem. V dalším pak napadené rozhodnutí odůvodňuje příslušnost Maďarska a zabývá se tím, že v uvedeném státě nehrozí azylově vážná rizika z pohledu EU, proto bylo Maďarsko v případě žalobce požádáno o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 31. 8. 2015 žalovaný obdržel odpověď, že Maďarsko svoji příslušnost v tomto směru uznalo. Žalovaný posléze odkazuje na čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle kterého je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, a konstatuje, že Maďarsko je v dané věci státem, který je k tomuto úkonu povinen.

Krajský soud z výše citovaných ustanovení dovodil, že rozhodnutí je v rozsahu Nařízení Evropského parlamentu a Rady bez pochybení, neboť z jednotlivých článků je zcela patrné, že žalovaný dospěl k závěru o povinnosti Maďarské republiky v daném případě dokončit azylovou proceduru žalobce zcela oprávněně. Je rovněž potřebné vidět, že žalobce tento závěr žalovaného nezpochybňoval z pohledu aplikace jednotlivých článků nařízení. V dalším se pak soud tedy pouze zabýval námitkou žalobce v tom směru, že Maďarsko je zemí, v níž nebude vůči žalobci postupováno korektním způsobem, neboť tam existuje nepřehledná situace s ohledem na velký příliv migrantů, způsobující zmatečnost situace a neplnění povinností, plynoucích z uvedeného nařízení. Soudu je obecně známa situace, která zejména v průběhu druhého pololetí r. 2015 znamenala pro Maďarskou republiku kritickou situaci, azylová zařízení země byla přeplněná a stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Uvedená situace se však po uzavření hranic se Srbskem a Chorvatskem konsolidovala, Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala. Posléze však již proti jejich návratu ničeho nenamítala a je tak nasnadě, že zcela jistě měla a má i v době současné potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech žadatelů o udělení mezinárodní ochrany na svém území. V dalším pak soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí a následné vyjádření žalovaného, a to s ohledem na hodnocení Maďarska jako jedné ze zemí EU, v níž státní moc dodržuje lidská práva, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy a současně je zemí, kde žadatelům o azyl nehrozí nebezpečí mučení, nelidského zacházení či trestání a v níž je možné se dovolat řádného právního postupu při řešení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Po projednání a přezkoumání věci soud nedospěl k závěru o namítaném pochybení

správního orgánu, žalobu proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval a soudem ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána odměna právního zastoupení samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 11. března 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně